

© 2016 Kuta Software LLC

ԱՐԳՈՎՐԾ ՀԱՅՈՅ ԴՐԱՋԱՎՈՐՈՒՄ

Կը յիշուի անշուշտ թէ Հունվարի 1898 եւ
1899 տարիներուն մէջ հրատարկած եր՝ “Եւդո-
կիոյ Հայոց Գալառապատճեղոյ որ յետք առանձնա-
հատութիւն ալ ի լոյս ընծայութեաց կազմելով” Ազգ-
Սպառհանական առ շաբթին էր. հասորոյ Անդրկի կիրա-
նոյն բարբառն կրկն 100է առելի հասարամ բա-
ռեր եւ նոյնչափ ալ առածներ, ոմեր, ասա-
ցուածներ, կրնաւորներ եւն հաւաքած ըլլալով
աւելորդ չեմ համարելի իբր յաւարակութեան եւ ա-
հրատարկութեան առաջ կիրառուն մէջ. կը յո-
սամ թէ ինզուասէր ու գրաւէր ընթերցողներ առ-
սոնց մէջ ալ պիտի գտնեն առջիններէն ոչ նուազ
շահարդիք. լըստրոնամական ուշագրաւ ձեւեր
ինչպէս նաեւ ոչ նուազ գեղցիցի եւ արտայայտի-
չութեան վեհական առ առ բառեր ու մոմեր ու ուժութեան մէջ առանուն, ոչ մայն
արդի հայ գրաւոր լիգուն եւ գրականութիւնը պիտի առ-
օտան հարդ մը միքի տարրներով ալ, այլ նաև
պիտի կարեննան գրական առաւերք կարգ մը պահաս-
ներուն աւելու լիցութեան կամ պատաժածորեն տեղու-
թունել այս ու այն շինծու բառուն:

ԱՃ (արմատ “աճելուի”). — ԱՃՈՒՄ (կը գործածութիւն միայն սա ասացուածին մէջ՝ “Առար աճը վրան է . . . = Հուս շատ կ'աճի”):
 ԱՃԵՐԵԲՆ. — Տիրապետման խոռոքադէմ:
 ԱՆՃԱՆՉ. — 1. Ճանձչութիւն անկարելի գարձած, պյալիկերպուած. 2. Անծանօթ:

ԱՆՔ. — Կտու գործելու յատուկ տեղութեաներան մէկ գործէքը որ կը բականայ երկու զորագնչեական ցպիֆենենք, ինքան մասցած սանտրագուած թեւերով որոնց մէջունցիցենք կ'անցընեն սուլէին թեւերու: Թորու ժողովուած թեւերու:

ԱԾԼԿԻԵԼ (= աստակ - b_L). — Գործի մը
կատարման ընդունակ վիճակ մը ստանալ, յարմար
միջոց գտնել. զորոքինակ՝ “ձեռքս շատը կեց նա-
մակը գրելու...”:

ԱՒԵՐՍԻՐՏ. — Սրտաբեկ, վիշտերու առևէ
ընկճած :

ԲԱՄԲՐԱԿԻ (= բամբակի-կկ). — *Silva* յառակ հիւանդութիւն մը, որ ճերմակ, բամբակաւ նման փշտիկներ կը դշացընէ բերնին մէջ. գլ. Munguet.

ԲԱՆԱՐՈՒԿ (= բան - ար 1 - ու կ). — Ժիր,
գործունեայ, աշխատասէր (կին):

ԲՈՐԱՆԻ. — Սոխով, հաւկթով եւ հցով
պատրաստուած տեսակ մը կերակուր:

ԳԱԼ-ԱՐԱԲԱՑԻՔ. — Կատաղի, բարբարոս,
խուժդուժ:

ԳԱՐԱՆԴԻ (= գառն-աղիք). Փուխսիրտ,
հեղահոգի:

ԳՈՐԾԵԼ. — Կտաւ կամ որեւիցէ կերպաս գործել։ Այս բառին նշանակութիւնը բոլորովին

մասնառորմած է այս անձուկ առամն մեջ. իսկ
“գործելլ բառին ընդհանուր եւ սովորական նշա-
նակութիւնը տալու համար Եւգովիպացիք կը գործ-
ածեն՝ բանիլլ բառը”:

ԳՐԿԱՆՈՑ. — Դեռ քալել չկրցող, դրկի
(տղայ):

ԴԳԱԼԵԼ. — Լափել (դգալով):
ԴԳԱԼՆՈՑ. — Կողով՝ ուր դգալները կը

ԳԵՐԱՎԵՐ, ԳԵՐԱՎԵՐ (= գար-վար, գար-վեր). — ԳԵՐԱՎԻ վար, գԵՐԱՎԻ վեր, զորօք. «ուր կ'եր-ընաս, ու եղանակ».

Եւա... ու գործունեացաւ...
Եւ Ելլեւս պահ, ժամանակ. զոր օր. ու ժամանուն մեջի եկու... խնունքին ելուն ճամբար պիտի ելլեւմ...,, եւն.

1. Այ արժանն է անել (առանել) բային որուն
կրկաւորն է արտ, այսի բայի արժանին հին ձեւ որմէ
ծիրա առաջ եկած է առանց, որովհետեւ - Հայ արտ ին
պատշաճան կախում է առ անհամարանքին:

զարգացնելու դրսությունը՝ ուղարկելու մեջ արդյունքներ։

Տ Եպոնական փախարեմութեան մին է այս բառը առանձ առարական զայլին բնաւորութեանն, զայլը։ Եթե մո որ հերեւի թէ հասարակ դայլիքն առեւ իշխանութեան էր, բայց Հետաքրքրականն այն է, որ Եւ դավիթի շըլականից դայլերն այս անոնց տեսակ մը դպրութիւն չնշնի եւ ժողովություն ո՛ւ վայս այդպիսի դայլ մը հանձնար, այլ գալու-արարացն իշխան բարական նշանակութիւնն իր չ պիտի, առաջ նույնա տիտանական նշանակութեանն։

Խառնում մէկը իր էն մօտ ապդականին ալ կարս
շմարու:

Արանին որցուու թափէլ. Գրառնայիւն լար. Արանին նոց գրիլ (մելու մր). — Մէկը կոր-
հանել, թշուառութեան կամ փարձարի մասնել. Արանին. — Խառնուկ քուս:

Բարեառու ընաւ (խառնին կոմ վազա-
րշակի խօսք որուն բաւն նշանակութիւնը յայտ-
նի է):

Բարե-ը բարե-ն (— բարձրէն) որե-ը շ-ձին. — Անու ու համակրոթիւնը պետք է, ոչ ալ
բարեկամական որեւ է ծառ այսութիւնը:

Բերե-ն իսու ճ-ու դէւ, մորին. Ըստ
հեղ. է:

Բերե-ն ժ-եւ. — Մէկու մը դիմում, թա-
խանանկը բնել:

Բերե-ն ծանց ընաւ. Բամբասանի, հան-
րային խօսկցութեան առարկու բրա:

Գ-լու-ի յան գ-ւ. — Փոքրանիք հանդիպի: Գ-լու-ի գ-եւը առեւ լուէ. Զափաղոսց
զրապուտէ է գործ երու:

Գործ-նոց ուր է բառու. (Երիւու անձեռու
մէջ տեղ եղած չափէ աւելի ուրը հեգինու հա-
մար կը դործածուի այս խօսրը):

Երիւու ուրիշ ժ-ին հետեւուուը ուրիշ վ-նել. Համարթեան թենին բան մը չի վերպիր:

Երիւու լու-նու նոր վիճա-էն. — Ուրիշին
խօսրին վատահեռով նիրզինք վասանի ենթար-
կել խոհեմութիւն չեւ:

Երիւուն լու-ինք (— խօսրան սիսեա). Արսուի իրան գետառիք գործի մը համար:

Եղիւու եղիւու. Զափաղոց սրուածի: Եղիւու-ը իւր իւրիւ. — Մէկուն բերնեն խօս-
րանեան համար վարպետուկ եւ ցողովորթ խօս-
րել բնել:

Եղիւու-ը իւր (— եղուոգներ) երջ ենց. Ըստ ախտատանիք թափած է (այս ինչ գոր-
ծին մէջ):

Եղիւուն յեւու ունեւ. — Արագաքայի
երթաւ:

Եղիւու շ-ուին չ-իւցա. Զափաղոց զ-ու-
շաւոր, երկուաւ:

Երիւու իւր-ուն իւր էն. Բոլորովին հա-
մարմին են:

Եր-ու (— ծանր) ն-ու ու իւ- (— լիտր) դ-ու.
— Ծանրաբարոյ եղիւր:

Երառն չ-ու մ-ու լ-ու բ-ու. — Խոր իր շափէն
վեր գործ եր տանեւ:

Եր-ու ծանր. Ապուշ: Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. — Արիւու:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ որդուու, մոտուը նոխուու. — Ուրի-
շին վարեթած ուրախութենին կամ բարիլէն օգուտ
չիս:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ իւր է. Ապերախտ է:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. — Առեւուորի մէջ ծայ-
րայեղուն քծախոնիք եւ շահսակը:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. Մէկը շափաղանց սրուանկել.
Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. Առատանեան:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. — Գոր:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ (մէկու վրոյ). — Մէկը շառ նկզ
դուել:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. Մէկը:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ (— երաց) ունաւել. Մէկ եւ
անիրանանիք յայսերից օրորուի:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. Երարու հետ վերջին նոյր
համարն ին մուռանել:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ վ չորուէր. Ապդականեկը
շնու կրարու հետք մէջու գտաւայ մաս:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. Առեւ բուրուին մասնեկը:
Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. Առեւ բուրուին մասնեկը:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. Ապրակտորի խո-
րանիկան, արհամարհական խօսք մին է):

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ ծ-է-ն-է. Ապրակտորի խո-
րանիկան:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ ուու. Բերան բերնի տալ:
բարիսանիք բնել:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ գ-եւ. Զարարիկ թանի մը
յաջորդ թեան համարաց զ իմացինը օրորեւ:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. Կարեւորութիւն շառ:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ, իւ վ իւնինէր Զափա-
ղոց աշխատանուր, ժիր է:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ իւ-է-ւ իւ-է-ւ լի թոր. իւ-է-ւ
իւ-է-ւ (— Ուշանց պատահականնենքան մը
զայ խօսելու առեւ յիշու պահուր, որուն
զ ասանան չեւ ու չմեջադրութ պատի անհամար
գործ մը պատահնենք):

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. Մէկուն մահուանը պատ-
ճառ բար:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ, երիւլը բուրու: Երթշուառու-
թիւր պարորիկը, ուրիշներու առջեւ զուարի:
բարեկերից կը դու:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ կ-եւ հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ լու իւր. —
Միամիտ ը սաւ կը կեծ է, բայց ամեն խորանիկու-
թիւն իրոք կը դու:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ կ-եւ ս-ո-բ-ու-ս դ-ո-ս. Պակա-
սամիտ:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ անեւ, ս-ո-բ-ու-ս գ-ու-ս. Մէկը
պաշտեռ աստիճան սիրել:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ կ-եւ սիրել միայն կամուկ կամ:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ կ-եւ սիրու. Զափաղոց գործու-
նեալ, աշխատանուր:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. — Արհամարհէր, շհանիի:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ. — Արդողիկ, գ-ա-ս-ի-կ:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ անեւ. Մէկը ծաղրեւ:
իւրիւն իւր իւր:

Հ-ու-ս-ի-ն-է-ւ է-ն-է-ւ. Արայ փարմակի և հանդիպէր:

ԱՐԵՎԱՏՈՐ ԱՍԾԵՑՈՒՅՆԵՐԻ
Ալուր-ճաղակ. — Աղմ-քիշ. Աղմուգ-ըլունի.
— Աղել-թիվ. — Աղման-ըստ. — Աղմուգ-ըլունի.
— Աղմուգ-ըլունի. — Աղմուգ-ըլունի. — Աղմուգ-ըլունի.
— Աղմուգ-ըլունի. — Աղմուգ-ըլունի. — Աղմուգ-ըլունի.
— Աղմուգ-ըլունի. — Աղմուգ-ըլունի. — Աղմուգ-ըլունի.
Բղիկ-դիմի. — Բուժ-ջորի. (= պարփակ). —
Բուժ-ջորի. — Բուժ-ջորի. — Բուժ-ջորի. — Բուժ-ջորի.
— Բուժ-ջոր (= բարփակ)-ջորի. — Բուժ-ջորի.
Գեղ-ինչ. — Գեղեց-մարից. — Գեղեց. —
կրիել. — Գեղ-ինչ-ըստ. — Գեղ-ինչ. — Գեղ-
ինչ. — Գեղ-ինչ-ըստ. — Գեղ-ինչ. — Գեղ-
ինչ.
Գոյ-ուստ. — Գոյ-ուստ. — Գոյ-
ուստ. —
Եղ-եղեց. — Եղբար-կորուս. — Եղբար-
կորուս. — Եղբար-կորուս. — Եղբար-
կորուս.
Եղբար-կորուս. — Եղբար-կորուս.
Ֆախ-քիվան. — Փախ-քար. — Փախել-քիվան
քախ-քիվան.
Լու-ըլուն. — Լու-ըլուն.
Խոչ-ութիւն. — Խոչ-ութիւն. — Խոհութիւն.
Խոչ-ութիւն.
Դակել-դեմուտել. — Դակե-դու (= փայտ)
— Դակել-դուտել. — Դակե-դու.
Կապ-կապ. — Կապել-կապել. — Կապել-կապ
զառ-կապել. — Կապել-կապել. — Կապ-զառ-կապ.
Կապ-զառ-կապ. — Կապ-զառ-կապ. — Կապ-զառ-կապ.
Կապ-զառ-կապ.
Հագուլ-ի-դունել. — Հագուլ-ի-դունել (=
շըմուն). — Հագուլ-ի-դունել. — Հագուլ-ի-դունել
— Հագուլ. — Հագուլ-ի-դունել. — Հագուլ-ի-դունել
— Հագուլ-ի-դունել (= հըմուռել-ի-դունել). — Հագուլ-ի-դունել.
Հայ-յար (= մայն-ճուն).
Ճար-ճար. — Ճար-ճար.
Մու-ըլի. — Մու-ըլի. — Մու-ըլի.
(= մարմ մարմ). — Մուսուս-ըլի. — Մուսուս-ըլի.
Մուսուս-ըլի. — Մուսուս-ըլի. — Մուսուս-ըլի. —
Մուսուս-ըլի. — Մուսուս-ըլի (= մայլ). —
Մուսուս-ըլի.
Կու-ուստ. — Կու-ուստ. — Կու-ուստ.
Կու-ուստ.

Ը-ը-ր-ի-շ-ը-ր-ն-ո-ւ-ն (= չարմաղի անցած այի-րի
պէտ ճերմակի). — Ծին-ւ-շ-ը-ր-ն-ո-ւ-ն. — Ը-ը-ր-ի-
Ռ-ը-ր-ի-ճ-ը-ր-ն-ո-ւ-ն:
Զ-ը-ր-ն-ո-ւ-ն յ-ի-լ-։ — Զ-ը-ր-ի-ք-ը-ր-ն-ո-ւ-ն:
Գ-ի-ս-ե-լ-ո-ւ-ն յ-ի-լ-։ — Գ-ի-ս-ե-լ-ո-ւ-ն յ-ի-լ-։ — Գ-ի-
-ս-ե-լ-ո-ւ-ն յ-ի-լ-։
Ս-է-ր- Ս-է-ր-։ — Ս-ա-ռ- Ս-է-ր-։ — Ս-ա-ռ-։
Ք-է-ր- Ք-է-ր-։ — Ք-է-ր- Ք-է-ր-։ — Ք-է-ր-։
Տ-է-ր- Տ-է-ր-։ — Տ-է-ր- Տ-է-ր-։ — Տ-է-ր-։
Ց-է-ր- Ց-է-ր-։ — Ց-է-ր- Ց-է-ր-։ — Ց-է-ր-։
Փ-է-ր- Փ-է-ր-։
Ք-է-ր- Ք-է-ր-։ — Ք-է-ր- Ք-է-ր-։ — Ք-է-ր-։
Ք-է-ր- Ք-է-ր-։ — Ք-է-ր- Ք-է-ր-։ — Ք-է-ր-։
Օ-է-ր- Օ-է-ր-։ — Օ-է-ր- Օ-է-ր-։

ԿՈՉԱԿԱՆՆԵՐ, ԲԱՑԱԳԱՆՀՅՈՒԹԻՒՆՆԵՐ

Ա-ի-։ — Սաստիկ վիշտ յայանելու համար
ե-ի- (= երթ = գնա). — Բովեն մեկր
վոնտեր համար:
Ի-լ-։ — Անուն անծանօթ մէկուն խօսք
ո-ղ-ղ-լու համար:
Ծ-ի-։ — Տղոց ուղղեալ կոչական:
Հ-ա-։ — Հաւանութիւն արտայատելու
համար:
Հ-է-ր-ի-լ-։ — Եզ կամ կով վարելու համար
Ճ-է-ր-ի- Ճ-է-ր-ի-։ — Հաւերը կանչելու համար
Ճ-օ-թ-օ-լ-։ Ֆ-օ-թ-օ-լ-։ — Հնդկահաւ կանչելու
համար:
Մ-օ-մ-։ — Մօր ուղղեալ կոչական:
Հ-է-լ-շ-լ-։ — Իշուն ընթացքը կասեցնելու
համար:
Հ-է-լ-ւ-ր-։ — Եզ վարելու համար:
Գ-ի-ս-ե-լ-։ Գ-ի-ս-ե-լ-։ — Ուն կամ գառնուկ կան-
չելու համար:
Ա-ն-։ — Առաջին հռամակու համար:

Ա-մ- - Ուզի եւ մեղքանոր համար։
 Վ-ա- - Ցաւի արտայայտութեան համար։
 Տ-ա-մ- ուժ։ - Հաւերը բանելու համար։
 Տէ-ն- - Եւ վարելու համար։
 Փ-ե-ն- - Կառու վանելու համար։
 Փէ-մ-ն- իւսի՞ն, իսի՞ն։ - Կառու կան-
 չելու համար։
 Ք-ա-ն- - Կանանց ուղղեալ կոչտկան։
 Քէ-լ- իւշի հաւերը վանելու համար։
 Ք-է-մ- - Իւշի կանեւելու համար։
 Օ-ի- - Մէկուն պասուհած փորձանքին
 վայ հրաւանքի արտայայտութեան համար։
 Օ-օ- - Ցաւի արտայայտութեան համար։
 Օ-ւ- - Եղ կամ կով վարելու համար։
 Օ-շ- - Ըստ վանելու համար։
 Օ-շ-է, օրշ- - Ըստ կանելու համար։

¹ Երբոք տափ տափ տափ կը կանչեմ, հաւերդ տափ-
կը շալով, գետին կը փակիմ կը իճնամ ։ Անսառեկը պց-
բացադաշտը թե ան ամառութիւնը կամ նոյնութիւնը, ծա-
խօն բաժ (որմէ) ապափի, ապափիք, ապափինալ, տա-
փած, ապափանալ և ու) ապափին Շեմ:

ՑԱԽԵԼԻՆԻՔ ԵՒ ՈՒՂՂԵԼԻՔ

Կախաւա հրատարակած մեր բառացանիքն
մէջ պէտք է աւելցնել եւ ուղղել հետեւ եալները.

- ԵՎ:
 20 ԱՆԵԿԻ, աւելցներ (= անեկ, սյունիքն չե-
կած). — ՏԵՍԱԿ մը հաց է պայ զոր չեկած,
սյունիքն շնմորուած խմնով կը շնեն որմէ,
պայ անունը, ուել.
 30 ԽՕՍԽԵԼ, աւելցներ (= խոց-ռոտ-ել):
 34 ԿԻՄԱՆՔ աւելցներ (= կարանք):
 35 ՀԱՄԿԻ, պէտք է ուղղագրել ՀԱՆԿ, որ կը
համաստափանէ իր նշանակութեան,
որ է մօրմնյն փայ հանուս պարար:

- 50 ՊԱՐԱԽԵԼ, աւելցներ (= պարուսէլ =
պատուատուէլ):
 50 ՊԱՅՈՒԹ, պէտք է ուղղագրել՝ Բ-Յ-Շ-+
Բ-Յ-Ջ-+ եղ կը նշանակէ մասութիւն բո-
շուն սյունիքն հեռուած մէն եղած իւզը.
 52 ՊՏԵՆԵՐԸ (բանուէլ), պէտք է ուղղագրել՝
բինէր (= բութն-եր), որ իր բառական
իմաստով պիտի նշանակէր՝ բութ մաս-
ները բանուէլ, կարամիլէն, որմէ փիսա-
բրարար՝ բութուար՝ գործի մը առջեւ-
շուրդի մնալ. Այս սրբադրութիւնն թե-
լադած է Մուշեղ վարդապետ (անև Քիւ-
րակն 1898. թ. 43):

- 55 ՍՈՒՐԵՆԾ, աւելցներ (սիւ-այրած):

- 74 ԼՈՂՈՔ, աւելցներ (= ոլք, որուն սկիզբ
և մը աւելցած է նախնացութեամբ եւ
առաջ եկած է լուս):

8. Գ.

Ս Ա Յ Ե Ն Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

ԿԸԴԵՑՔ Ի ԳԸՑՄՈՒԹԻՒՆՆԵՆ

Մ Ե Ժ Ի Ն Ա Ղ Ե Ք Ս Ա Ն Դ Ի Ի
Ի ԶԱՔԵՐԻ ԾԵՑԵ

1. ԿԸՓԱԾ Ի ԶԱՔԵՐԻ ԾԵՑԵ

Խիստ շատ ականջ դիր արքայ,
Մարմաւոր գիրին սատանայ,
Ձերին սախնամամազն յիշեայ,
Որ շաւ մեզուն կարիք դայ:

2. ԿԸՓԱԾ Ի ԶԱՔԵՐԻ ԾԵՑԵ

ՑԱԼԱԼԱԿԻՄԻԿՅԵ ծնունդ
՝ ի յամնւ արդանդէ անախա,

1. Ա. թ. Էրեր մը հրատարակած հատորին էրեւ, ուն. այս է՝ Կերպակն Հայոց Գաւառարարաւու, Արենան, 1899:

1. Ձեւ. թ. 98. թվ. 278.

2. թ. 98. թվ. 34-։ Խուստիք շատ գոյն է աւելու լուսուն էլ նշանակութ Զարեւ:

Արեւակեզ հիւանդիս
եւ բերեն զժիշկդ գոված.

Փիլիսէ շարբաթ կավէ
ինձ ուղւալ ու ապոխայաթ,
Ցամ զիմ անձ ի քեզ ի մահ,
զիմ արեւոր բոյն կենաց.

Աքանդար գու ինձ հաւատայ,
քեզ կապեր եմ շիրին շարբաթ,
Շամրած ծաղիկ եւ բրունի,
եւ եղեղախանէ նարգուայ,
Հերիկ կիսանին չըքնաղ,
եւ զմաւուն ընդ խալուէն խամած,
Էկու թագաւոր ավախ,
փարատէ զցաւս ծեր Ասուած.

Յ. Ի ԶԱՔԵՐԻ ԾԵՑԵ

Խայինք և անասունք եւ հաւար
արբայիդ եկեղեւ հազանդէր,

Շառեր կացնահար ճրդեր
հաւարը ըլքեզ ի յոյն է բարձեր.

Միրով եւ քաղցրիկ հողավզ
ծաւապուր ի քարշ էք եկեր,

Հորմին բզմանրամազ փոշին
ճրըրեր և ի յաւգքն է ցրնդեր.

5 Գունդ գունդ շամանդազ կապեր
թազաբնդ խաւար գորչեր,

Ամպցի ահագին դոհաւալ
եւ փայլատակմամբ գուացեր,

Սասակութեամբ որոսայով
դաբէի բանակն է ճամկեր,

Զաւըրին սրտաբեկ եղեր
եւ հեծեն ապուշ թացեր,

Զհաւուն է ի բաց առել
ի ծառ այլ սոսաք է բարձել,

10 Հոսում է հողմոց հնել՝
բայն ու մուխն ի վեր վերացել,

Աւդին շամանդազ առել՝
գուշչերն ի յաւգքն է ցրնդել.

Տեսողքն ահարէկ եղել՝
յոլովից են կարծին առել:

Հաւատպես տար զծուներդ ի քաշ,
իւր օժանդակ առն քեզ վաշ.

Զաշամարհակայք արտ ի հրաշ,
որ քեզ առն յոլով շաղաշ:

Հաւեւաբար հետին ոսկին վն Զ-աւ-իսի, ուև
խուսուն լու կիւնին:

3. թ. 98. 3-ր. ի լուս. Զ.ք. 8-ր և հոգի
7. սասակութեամբ 14. զախանա քարու Ց-վ-ա-
կ-ս-է- թ. 181. Կո-կ-ո-ր-ո-ն-ե-ն- լո ե-ր-է-թ. 319. 10-
ո-ր-է-թ. ու լո լո ունին հու ուզ 9-14 ու-ո-ն-.

Հիշուս է ի բաց բընեկ,
և ի ծառց սոսունք է բարձեր.

Հոսում է հողմոց հնել,
բայն եւ մուխն ի վեր վերացեր:

Աւդին շամանդազ առել,
գուշչին ի յաւգքն է ցրնդեր,

Տեսողքն ահարէկ եղեր,
յոլովից են կարծին առել:

Հաւատպես տար զծուներդ ի քաշ,
իւր օժանդակ առն քեզ վաշ.

Զաշամարհակայք արտ ի հրաշ,
որ քեզ առն յոլով շաղաշ:

Հաւեւաբար հետին ոսկին վն Զ-աւ-իսի, ուև
խուսուն լու կիւնին: